
Jydernes Konge

Et stykke journalistik af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Jydernes Konge

4

Jydernes Konge

Jydernes Konge

Jydernes Konge

Af Kaj Munk

Nat.d.24.7.38[1]

BLICHER kaldte ham for Konsistorialraad, men jeg har kendt en Mand der, efter at have halset i Firspring et fuldt Kvarter bag Hunden i alenlang Lyng under Julis allermest stikkende Sol og saa omsider set ham gaa paa Vingerne lige op over Bakkekammen 2 Bøsseskud ude, hvæsedede ud af sin klæbrige Mund efter hans sorte Skikkelse: ”Farvel, Deres Sataniskhed!” Betingelserne for at kunne faa en Urkok paa Tasken er disse: man skal have en Dag til sin Raadighed, samt tusind Tønder Land Hede, godt besat med Bær; det skal være drønende hedt i Vejret og Vindstille, og saa skal man endda komme *imod* den Vind, der ikke er; man skal have en Hund, der kan sine Ting, d. v. s. forstaar at følge Fuglen med den nøjagtige Fart, der ligger midt imellem ikke for langsom og ikke for hurtig - ikke for langsom, for ellers naar han at skaffe sig saa stort Forspring, at han ved, der er ingen Fare ved at tage med Luftskebet; og ikke for hurtig, for saa jages han bare op, inden Jægeren er naaet frem.

Men hør nu her, Kammerater: i Dag havde jeg højst en halv Time til Raadighed, og det var bitterlig koldt og blæste stærkt, og jeg kom, *med* Vinden, og Hunden var saamænd bare Fylla, og saa - - -

Naa, jeg glemte i min Opremsning af Betingelserne, at man skal have Lunger, der kan tage en 10-20 Minuters strakt Galop gennem Sommerheden i begge anstrengende Betydninger af Ordet, og endvidere den Sindets Ro, at naar man saa ser den sorte Flyver sætte af et Par Bøsseskud ude og man begynder at fremmumle de til Lejligheden passende Sandsagn og ellers lader Hovedet hænge, og det saa i det samme siger Sork-gerk gork i Lyngen mellem Benene paa En, og dér var han jo altsaa, den Rigtige, ja, saa er det, at man skal kunne vende sig sindigt og sigte omstændeligt og skyde og nikke til Hunden: Apporte.

O-h, der er gaaet Aar og Dag, siden jeg sidst nød den Forsmag paa Valhal. Men i Dag, som sagt, paa Urfuglebakken i Torsted - - - i Gaar flygtede de, 3 i Tal, i en km's Afstand; næsten helt ud sikker var jeg da paa, at der ingen var i Dag.

Hvor er nu Fylla henne? Hende maa vi passe paa. Den sorte Høne med de 7 smaa bitte Kyllinger fra i Gaar maa der ingen somhelst Fortræd tilføjes - udover, naturligvis, om man kunde have det usandsynlige Held at skænke hende den Fornøjelse at gøre hende til Enke. Men dér *staar* jo Fylla. Forbistret ogsaa, at den Høne er sort; for det er selvfølgelig Hønen, hun har Stand for. Fremad, Fylla! Og saa begyndte det, oh Liflighed! stort Sving til Siden, længe ligeud, Sving til den anden Side, et Stykke tilbage, naa, naa, naa, dæk! ikke for hurtig, Hund, dæk siger jeg, rolig, kom saa igen, bak, der smider hun sig stiv som af Gips med eet, jeg gør mine Øjne til Ildsluer, der flakker hen over Lyngen og spruder

mod alle Verdenshjørner, Hjertet hamrer mod et af mine Ribben, der giver sig som skulde der skabes en Kvinde af det, Diana! Diana! hellige Gudinde! der er han jo, kun 6 Alen fra mig, allerede i flyvende Stræk over Lyngtoppene, nu er det vel ikke den Høne dog, man vilde være usalig til sin Dødsstund, om man kom til - - - nej, det gnistrer rødt over Øjet, og Halefjerene lyner - Bom!

Ingen Skabning, der er udgaaet fra Guds Hænder, undtagen lige Jægerfolket, begriber, hvad det er for en Storhed at løfte ham i de lodne Ben og betragte hans Mandfolkepragt, holdt i de tavse jydsk Farver af fornemt Graat og tungsindigt Blaat, imod de drivende graahvide Kuldeskyer paa Julis ugæstmilde Himmel over Hedernes mutte Majestæt. Og som jeg staar der, med Hunden tvunget i Dæk for min Fod og den unge Hane som det sjældne stolte Bytte i min Haand, og ser mig om fra Bakkens Højde - nej, hvor er Jylland stort, hvor vidtstrakt, hvor vældigt svunget i sin Jævnhed Og sikke Heden komplimenterer mig: Klokkelyngen danser i sin matrøde Silke for mig, Potentilen gør sig til et Firkløver af Solguld, og den lille Skovstjerne er ene barnlig pur Betagethed. Saa sætter vi den finest drejede af Halefjerene i Studenterkasketten og lader os hylde af en Enebærbusk som den Lollik, der drev det til for i Dag at blive Jydernes Konge.

KAJ MUNK.